

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2808/05
19.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Надежде Радевић, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић и Владимира Тамаша, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, коју заступа АБ, адвокат, против туженог ББ, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.бр. 842/05 од 19.07.2005. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2006. године донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.бр. 842/05 од 19.07.2005. године ОДБИЈА СЕ, као неоснована.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Горњем Милановцу П бр. 410/04 од 26.04.2005. године тужени је обавезан да тужиљи плати износ од 9.976 EURA, са домицилном каматом на износ од 19.952 DEM за период од 31.03.2001. године, до 31.12.2001. године, као и са домицилном каматом на износ од 9.976 EURA почев од 01.01.2002. године, па до исплате и то у динарској противвредности по важећем курсу на дан исплате у месту испуњења, као и на име трошкова парничног поступка износ од 102.585,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Чачку Гж.бр. 842/05 од 19.07.2005. године одбијена је жалба туженог као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против наведене другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је доставила одговор на ревизију, којим је оспорила све ревизијске наводе.

Врховни суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано указује у ревизији, пошто је побијана пресуда јасна и садржи довољне и непротивуречне разлога о свим одлучним чињеницама.

Такође нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, пошто нижестепене пресуде нису засноване на недозвољеном располагању тужиље из члана 3. став 3. ЗПП, па су ревизијски наводи о супротном неосновани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је од тужиље, која му је блиска рођака, у септембру 1998. године позајмило износ од 10.000 DEM уз обавезу да га врати кад тужиља буде правила свадбу својој ћерки. Пошто тужени позајмљени новац није вратио на време, тужиља је била принуђена да од трећег лица позајми новац потребан за ћеркину свадбу, такође у износу од 10.000 DEM, али уз камату од 5% месечно, колико је зајмодавац тражио, с тим што се тужени сагласио са оваквим начином решавања настале ситуације и прихватио обавезу да свој дуг тужиљи врати тако што ће јој измирити дуг који она има према трећем лицу. Тужилин дуг (позајмљени износ са каматом) износио је 29.952 DEM. Од тога је тужени исплатио тужиљи износ од 10.000 DEM а остао дужан још 19.952 DEM, за који износ се обавезао да ће јој дати до 31.03.2001. године, што је и потврдио својим потписом на признаници од 16.11.2000. године, с тим што је у њој услед очигледне грешке у рачунању уписан износ од 18.452 DEM, уместо 19.952 DEM. У току првостепеног поступка тужени је у више наврата признао све чињеничне наводе тужбе, а на рочишту од 26.04.2005. године признао је и тужбени захтев у целости.

Код таквог стања ствари, правилно је тужбени захтев усвојен.

Неосновано се у ревизији истиче да је споразум странака ништав правни посао, јер је уговарање камате по стопи од 5% месечно супротно члану 399. ЗОО, као и да се ради о зеленашком уговору из члана 141. истог закона. Овим наводима ревидент фактички оспорава ваљаност уговора о зајму између тужиље и трећег лица, у којем он није уговорна страна и у чијем закључењу он није учествовао, па се ваљаност тог уговора њега не тиче, нити га он може побијати по одредбама члана 141, као ни члана 104. ЗОО, јер се, према члану 109. истог закона, не може сматрати заинтересованим лице.

Његова обавеза према тужиљи не произилази из уговора о зајму закљученог између тужиље и трећег лица, већ из његовог споразума са тужиљом о начину измирења његовог дуга према тужиљи, а он је тај начин прихватио слободном вољом, коју је, као такву, изразио и током првостепеног поступка, не доказујући да је она последица његовог стања нужде, тешког материјалног стања, недовољног искуства, лакомислености или зависности, које је искористила тужиља. Терет доказивања постојања зеленашког уговора лежи на ономе ко се на њега позива, а тужени у досадашњем току поступка то није доказао, нити је на то указивао, па то не може чинити ни у ревизији, јер се таквим наводима фактички оспорава утврђено чињенично стање, што је у ревизијском поступку, сагласно члану 398. став 2. ЗПП, недозвољено.

Имајући у виду предње, Врховни суд је применом члана 405. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа – судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн